

اصر و م:

ست قصر و نکارز یا جو هر دیگر تیک؟!

دوین اصل اذاعول نبادی «ها تر بالسم»
دیالک تیک، اصل دشده با اصل تناقض دن
کامل است.
بن قانون در درجه‌ای سیاره، نبودهای
تجوان هست و همه پایانهای دست‌بدامان و عذرخواه
اگل‌داده و اصل تناقض در تکامل، نه و بگمان خوش
علم طبقه و سب و اقیق، بروی‌دانه، تغیر و حمل کت
مسترکه که نهاده مو جوانات جوان، خسرو و...
پاک‌داند.
آهان اصل را برانک توجیه و تکمل صحیح
دانسته و گویند «ما دیالک تیک، تغیر کرده و مفهوم است
که ماقری بالسم دیالک تیک میدارد. قسمی از آن
ماقری بالسم دیالک تیک تغیر کرده و مفهوم است
که مفهوم عینی دیالک تیک عبارت از اصل تناقض
در تکامل بوده و معنای ذوقی آن عمان نصادر است
که در جوهر شباء وجود دارد...»
اکنون به تحلیل و بررسی این اصل از نقطه نظر
دیده «دیالک تیک مار کبستی» برداخته و پس آنچه
را که در این مجلد در خوزنق و بحث باشد، مورد
برداشت فراخواهیم داد:
و غریقی اشاری را در جوهر و حلقات خوش‌بار است
که اصوله ما یک‌پردازی و کاشکش است و
همین کاشکش است که میانه اصل حرکت و تکامل
می‌باشد «لاین» می‌گویند: تکامل عباره انداد
مکتب اسلام

است (۱)

در این اصل دیالک تیک، نساع در اضداد
خواهی که هر کدام دارای وجود مستقلی هستند.
بست، ذیرا اولاً: چنین فضایی مسلم انکار اصل
است اعجم شناختی است، و ثابتاً نزاع و کشکش بیان
اضداد خواهی چیزی نیست که هنافاتی سامانی
متاپریک داشته باشد و یا اینکارات «دیالکت
تیکینهای» بوده و مسلسل تاریخی در خوده مباحثت
فلسفی بینها و مطریه از مشق صوری میداند! و
بعای آن مبده تناقض دیواریهای از اینکارات کلی و
اعجم نزاع، تفسیر جهان و پدیدهای آن اعشار گردد
فلسفه مورد توجه و غیره همه فلاسفه اعم از مادی
والله بوده است.

از آنی بزداین باره میگوید: در زندگی معمولی
صحیح و غلط را کاملاً متصاد فرض نموده، مقابل
هم فرد می‌داند: یا چیزی صحیح است با غلط و غلط
دیالکت تدارد و حال آنکه مکتب دیالکتیک در هر یک
از امراء اجل شناخت یا که جزو صحیح و یا که جزو غلط
متفق است بلکه در هر دو حال که صحیح است
غلط و آنکه در عین آنکه حلقات است خطای همانحال
که «است است دریج باشد»
ژریه پولیستر در کتاب «اصول مقدماتی فلسفه»
میگویند:

در اینجا مایش از آنکه به بررسی و تقدیر موضع
بردازیم و توضیح دهیم که اساساً نظرلار از عدم تناقض
و محل آنکه دیگر شده که میگویند باران گرفت و چه
تفسیر کرده‌اند؟! لازم است برای رفع هرگونه
سوغیرانه شروع صحیح مود و لی معد تدبیر به اشایه
شد. قساوتی که سایهای منواری بیوان حلقات
قصد است و دلبی جزء مخصوصهای از اضداد است،
هستی و نیستی، حیات و مرگ، پیاء و فباء، سلامت

است (۲)

در این دو مدعی است اساساً میان صحیح و غلط،
حقیقت و خطا، احوالی وجود تدارد و مبنیان آنها
را باید پیگیر محدود مساحت
و مساحت است بلکه در هر دو حال که صحیح است
غلط و آنکه در عین آنکه حلقات است خطای همانحال
که «است است دریج باشد»
ژریه پولیستر در کتاب «اصول مقدماتی فلسفه»

میگویند:

«الدیالکتیک یعنی میان صحیح است، غلط غلط است
و محل آنکه دیگر شده که میگویند باران گرفت و چه
پس از که حرف تمام شده باران می‌باشد. این جمله
ما هنگام شروع صحیح مود و لی معد تدبیر به اشایه
شد. قساوتی که سایهای منواری بیوان حلقات
قصد است و دلبی جزء مخصوصهای از اضداد است،

که در آنده است (۲)»

داشته است.

ادسطو پیشوای مکتب تابزیک داده هزار آنست
بیوان و بنای تکرار مطلق قابتم (که مار کمیست) آنرا
مطلق صورت سیاست (با اینکه تبادل مطلق خود را
بر شالوده «امتناع تناقض» نهاده، اصل تضاد را
در میان موجودات خارجی پذیرفته و بگردید که به
اضداد در یکدیگر تأثیر منقابل دارد). (۴)

طنطاوی «تفسیر خود اذلل اطلاع می کند
که وی واصل قضایا» (۱) بعنوان دلایل بر اثبات
زندگی پس از مرگه بناگیرده است. (۲) بهره
حال درجهانی که سر کت، وجیش مقوم آن باشد «
حتماً باید تضاد حکومت کند، زیرا چنان که حکماء
گفته اند سر کت بدون وجود معاوق مسکن نیست» (۳)
گفت شکار پرو نلاش است و نلاش وقتی محقق
پیشود که اصطکاک و تضاد وجود داشته باشد.
بهینی دیگر بیشتر آن گفت: هرچه حرکت طیبی
سدون قسر ممکن نیست. وقتی هم سوی محل
طیبی خود حرکت می کند که در غیر محل طیبی خود نیست
پذیرد.

اما زمانی که جسم در محل خودش باشند ممکن
وی حرکت نخواهد بود... (۴)

ویماری: بیری و جوانی، خوشبختی و بدینه با همنه
و بالاخره گنج و مارو گل و خاز و غم و شادی با همنه ...
هر چالی است خار است آنها که در شاهو از است نهنه
مردم نخواهد ...

تفیر پذیری ماده سیاه و بدباد آمدن تکامل از
تضاد مشتا بگیرد، اگر تضاد می بود هر کر تنو عد
تکامل رخ تبدیاد و عالم هر لحظه نشی تاره بالک
نمی گرد و نفوذی جلد پذیر صفحه گنی آشکار نمی شد ...
و بالآخر صحیح است بگوییم تضاد مشتا عیرات
وقائمه جهان و نظام عالم بر آن استوا است ...
میدار امتألهین میگوید:

لو لا تضاد ماصح دوام الفیض عن الصباء
الجواد (۱)، یعنی: اگر تضاد نمی بود ادام بالک
بز خادی بختله صورت نمی گرفت.
خلاصه جهان طبیعت مملو از ظلمها و وصلها :
سریند ها و دوختن ها است وابن لازمه ساسان
محصوص این عالم است.
مسئله تضاد پیش از آنکه بصورت غلط و از مسای
آن بنای جهان یعنی «ما تری بالیسم دیالک تیک»
فراد گیرد؛ مورد نوجه فلاسفه و عرقاه اسلام بوده
و نکات جوانی در این زمینه بیان گردیده است، حتی از
پاره ای مقولات حکمت بیوان بددست میا بداند
نوجه به این اصل در میان فلسفه بیوان نیز مانند

۱- استعاره ج ۳/ص ۱۱۷

۲- الکری و القیاد/ص ۱۶۸ - طفت/ص ۲۱۱

۳- تفسیر الجواد/ج ۱۱/ص ۵

۴- طبیعت شناور/ج ۱/بیانه ۴/فصل نهم

۵- رجوع شود به عدل الهی /مرتضی مظہری/ص ۱۵۵ - دیزه مقا - اصل تضاد در فلسفه اسلامی
در نظر به مقالات و بررسیها شماره ۱۰ تو شنید: معظم له.